

Sängstudier.

Truls Näfverskäppa,

59 C Br.

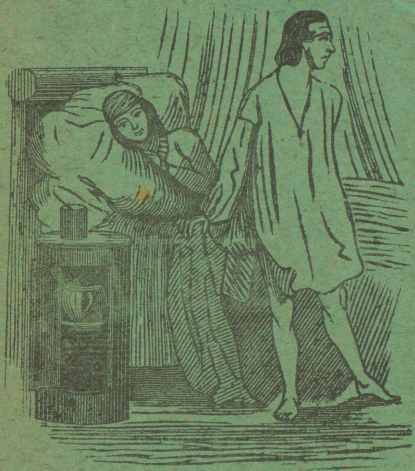

Roman
S. (Br)
o

Sängstudier

af

Truls Näfversköpa

Innehåll.

- I. Den vällustiga sängen.
- II. Bröllopsängen.
- III. Den gamla äkta sängen.

1893.

Den vällustiga sängen.

Kan det väl finnas någon i världen, som är mer slösaktig med sin kropp, mer frikostig med sina kyssar och som tänker mindre på morgonrodnaden än Stefanie? Kan det väl finnas någon, som oftare än hon tändt sin cigarrett med biljetter från älskare, som hon bedragit eller rent af öfvergifvit, som kastat ut meru pengar genom fönstret för att tillfredsställa en älskogsnyck än just hon? Det fins väl knapt någon bland Athens hetärer, hvilka stulo de äkta männen från deras hustrur, eller bland de skamlösa qvinnor, som med blottad öfverkropp utbjuda sig på Paris beryktade gator och med eldiga, utmanade blickar och vällustiga rörelser eller gester söka att förleda männen till dårskaper; eller bland de glödande spanjorskorna, som drifva männen till rasei genom sina smekningar och som — huru naivt — öfvertäcka gudsmodersbilden öfver sin säng med en slöja, innan de låta det sista draperiet falla — bland alla dessa finnes

väl knapt någon, som njutit mer af kärlekens fröjder än Stefanie?

Jag tror det knappast.

Hon har bortslösat millioner, bott i verkliga palats, omgilven af dyrbara konstskatter, af en smickrande njutningslysten verld, som legat vid hennes fötter för att tigga om ett ögonkast, en grace af denna Hebe. Och likvisst är hon moraliskt ruinerad, i detta hänseende nästan sämre lottad än dessa fala qvinnor, som bjuda ut sin gunst för ett par lumpna kronor eller en lindanserska, som i trasiga triksåer förtjenar sitt bröd på marknadsplatserna genom att göra sin kropp till skådelystnad för bönder.

Hon är skapad för kärleken, för denna instinktiva och glöande kärlek, som om våren fyller skogarne med fladdrande vingslag och lifligt qvitter, för den kärlek som lockar på en vacker qvinnas purpurröda, svällande läppar och uppfyller karlarne med förstörande passioner, för den kärlek som är ett hån mot och gör narr af kyska begärelser, för den kärlek, hvars stormande omfamningar komma ens länder att knaka, likt skeppsmasten under en svår storm, för den kärlek som är omätlig.

Då hon någon gång, hvilket ytterst sällan sker, sofver ensam någon natt, då rent af förlorar sig hennes med det finaste fjun betäckta smärta, smidiga kropp med sina jung-

fruliga bröst och sina starkt rundade vällustiga höfter i den breda, och, då alltför breda sängen. Stefanie drömmer då, att hon njuter af dessa berusande, men dock förderliga smekningar, som rent af blifvit henne ett behof och genom hela hennes varelse flyger en darrning, hennes ögon sjunker tillsammans och hon gripes af en vällustig mattighet, som förråder sig i vågformiga rörelser och små nervösa utrop, som avslutas med en suck af gäckadt hopp. Hon sjunker liknöjd ner i de svällande kuddarne.

Men vid alla dessa moraliska skeppsbrott, då hon så slösat med sin kärleks skatter, som bort vara så dyrbara, vid dem alla har hon efter slutet af hvarje nyck flyttat undan och bevarat den säng, hon då begagnat, det slagfält der så heta strider kämpats, platsen för på en gång så många segrar och nederlag, der så många suckar frampressats, der mandomen aflagt så många prof af kraft, för att blott, enligt naturens ordning, till slut afpressas tårar och lida nederlag. Hon har också nu en hel mängd sådana slagfält placerade i flera endast för dem afsedda rum.

Hon vill deraf göra ett museum.

I ett af dessa rum står den säng, i hvilken hon gjort sin första debut. Den är helt

enkel och vanlig, klädd med blå satin. Hon var då ej ännu den rika, bortskämda damen.

Den andra i ordningen är redan betydligt elegantare. Den är lägre och bredare, täcket och draperierna äro rosenröda och den är försedd med rika sniderier.

Den tredje är draperad i hvitt, tyget genombrutet af fina vackra blommor och öfver gafveln tronar en segertrofé, der Amors pilar gömma sig i ett blomsterklädt koger, allt i förra århundradets smak.

En fjerde är klädd med broderade tyger, blödande, genomstungna hjertan, hvilkas sår synas vara oläkliga och vid hufvudet synes drufvor, målade så illusoriskt, att man känner sig frestad att vilja plocka dessa frukter.

En femte, imponerande som ett altare, reser sig på en estrad; den är omgifven af tunga, veckrika draperier af mörk sammet, som lemnar sjelfva bädden i denna mystiska halfdager, som på ett hänförande sätt låter den alabasterhvita kroppen och det svallande håret framträda med hela sin tjusande makt — det är en bädd, värdig en raffinerad kokett.

Men det skulle blifva alltför långt och utan tvifvel trötta läsaren, att beskrifva alla dessa olika bäddar, hvilka hvar och en har sitt särskilda minne.

Ofta då Stefania har tråkigt, är utan sällskap, går hon ensam in i dessa rum, som för öfrigt ej få beträdas af någon annan än henne sjelf. Dessa rum äro hennes helgedom, hennes minnets helgedom, och dem vill hon hafva för sig sjelf. När hon inträder i denna afskiljda verld, sväfvar ett halft melankoliskt leende öfver hennes vackra läppar, hon drager undan draperierna och stannar långa stunder, försänkt i minnen, framför dessa gamla förtrogna. Stundom upplarnar hennes ansigte, såsom då man oförmodadt återser en gammal kär vän, stundom röres hon nästan till tårar, då hon ibland återfinner ett minne af något kärleksäfventyr, der ödet lagt sin kylande hand emellan, innan glöden ännu förkolnat. Men oftast småler hon, då hon erinrar sig de svunna sköna nätterna, med alla dess kyssar, suckar, lögner, eder, löften, böner, förebråelser och smekningar, alla de njutningar, hvar till dessa sängar varit vitnen. De äro stumma, men tala ändå. Hon erinrar sig alla desse män, som hennes kungliga skönhet bjudit på berusande fäster, och i hvilkas armar hon njutit de skönaste stunder i sitt lif. Hon eignar ömma och tacksamma blickar åt dessa sängar och smeker dem, liksom man klappar en favorithäst på halsen.

Men plötsligen blir hon allvarsam, hon

kastar spanande blickar ut i rymden; minnena hafva kommit hennes blod att sjuda, hon skiftar färg, liksom under inverkan af en ej tillfredställd önskan. Men snart utbrister hon i ett halft barnsligt, klingande skratt vid tanken på, huru roligt det skulle vara, om alla dessa minnen ett, tu, tre blefve förkroppsligade, och hon finge tillbringa några dagar med att vallfärda från den ena sängen till den andra likt en resande, som färdas från stad till stad, från hotell till hotell.

Men hennes läppar förvridas nu af ett bittert leende. Hon tänker på, huru olyckliga qvinnorna äro, då blodet bränner i deras ådror, och de förtäras af sådana begär.

I ett slags vrede rusar hon då ur dessa rum, som hon dock aldrig försummar att väl tillsluta, befäller fram sitt öfverdådigt eleganta ekipage för att — söka skaffa sig nya herdestunder.

II.

Brölloppssången.

Eftersom han älskade henne ända till vansinne, med sitt hjertas finaste fibrer, med glöden hos en from troende, som sårar sina

knän genom att ständigt ligga på knä framför en helgonbild och förtäres af hoppet om den eviga saligheten; och eftersom han, då hon lade sin hand i hans, och svor att älska henne för evigt, såg sin käraste önskan uppfylld, såg sig hafva uppnått den lyckans höjdpunkt, hvilken han under timmar af glödande trånad ej vågat hoppas, och då han visste, att kärlekens hela lif beror af den första omfamningen, och att en qvinna aldrig glömmet det obeskrifliga ögonblick, då hon för första gången hängifver sig, då hon bätvar under en makes segervissa kyssar och efter ett ögonblicks smärtor, som dock genast efterträdas af en sällhetsbringande njutning, lär att känna den hemlighet, som sysselsatt hennes oroliga och jungfruliga hjerta, efter som han visste detta, ville Teodor ej vanhelga denna känsla genom en djerf hvardaglighet i ett hotellrum med urblekta tapeter och en säng, i hvilken så många andra sofvit, skrattat, gråtit och pressat sina svekfulla njutningshungriga läppar emot hvarandra.

För att undslippa ett löjligt afskedstaggande hade de, redan klädda i sina resdräkter, med oroliga miner, som om de fruktat att försumma tåget, flytt undan midt under supéen.

De gjorde en helt kort jernvägsresa, under hvilken de, sammankrupna i ett hörn af den hemtrefliga, varma kupéen, genom hvars dimmiga rutor man ej kunde skymta det snöhöljda landskapet, knappast fingo tid att en fem eller sex gånger säga sig, huru högt de älskade hvarandra.

Slutet af denna korta resa blef för de nygifta en öfverraskning som ur en fésaga. En munter brasa i kakelugnen, tillslutna draperier, ett dämpadt ljussken på de dyrbara möbeltygerna och tapeterna, praktfulla blomstervaser på kaminfrisen, en liten läcker afton-supé, väntande på ett bord, och på den breda snöhvita sängen ett par tätt intill hvarandra liggande spetskantade örngått, som liksom tycktes vänta på kommande smekningar.

Och med sitt silfverklara skratt och de muntra utropen hos en skolflicka, som slipper ur pensionens tvång, hade Fanny genast tagit det nya hemmet i besittning. Hon hade iklädt sig en spetsprydd peignoir samt stuckit de med svarta silkesstrumpor beklädda fötterna i ett par de allra sötaste små tofflor, och derefter hade hon krupit upp på hans knä, slagit sina armar kring hans hals, sett honom djupt i ögonen och utropat:

— O! huru präktigt hafva vi det ej,

huru nätt . . . Oh! hvad jag är glad öfver att vara din maka.

Och under det hon mumsade på de på gammalsachsiskt porslin uppdukade läckerheterna och smuttade på de eldiga vinerna, utan att märka, att hon deraf blef lindrigt berusad, roade sig Teodor med att betjena vid bordet med en hofnästares värdighet: byta om tallrikar, fylla glasen o. d.

Derpå satte de sig i den kalla vinternattens djupa tystnad tätt invid kaminen, och deras röster blandade sig såsom i en ljuf utmattning, för att oupphörligt tillhviska hvarandra samma saker och endast upphöra med hviskningar, emedan de funno, att deras kysar uttryckte mera än de mest glödande kärleksförsäkringar.

Och timmarne följde efter hvarandra sängen, denna breda jungfruliga bädd, hvar ännu ingen hvilat, hvari ännu ingen man släckt sin kärlekstrånad och med sina starka armar omfamnat en qvinnas hvita och rosenröda kropp, denna säng med sitt tillbakaslagna täcke förvirrade och drog dem till sig.

Ändtligen hviskade Teodor skyggt:

— Är du ej trött, min älskade? Det är sent.

Och då hon låg i sängen — lampan var nedskrufvad, så att man blott otydligt kunde skönja rodnaden på hennes kinder, det ängsliga uttrycket i hennes ögon och det oroliga böljandet af hennes barm — inträdde han åter.

Och han darrade som hon, darrade af begär och fruktan, trodde sig drömma likt en, som står framför någon fabelaktig uppenbarelse.

Ingen af dem talade längre ett ord; deras läppar hade genast pressats mot hvarandra i en berusande omfamning. Fanny var ej längre medveten om sig själf, hon erinrade sig hvarken det närvarande eller det förflutna, hon tyckte sig liksom bortföras af en hvirvelvind, som rycker upp träden med rötterna och uppnår oceanens vågor. Det var ett utsägligt bortdöende af hela hennes varelse, hvilket efterföljdes af ett ännu sällare uppvaknande, förorsakadt genom den öfverströmmande sällheten hos det andra hjerta, som, gifvit sig åt henne, af glädjen öfver det nya obekanta, af triumfen öfver att med sina kys-sar hafva förlamat en mans krafter så att hon nu kunde vagga honom på sina armar som ett trött barn.

Brasan hade slocknat. Luften i sängkammaren var ljum och mild. Rummet liknade ett hemlighetsfullt kapell och den i ett obestämdt ljus badande sängen ett altare.

Då vaknade Teodor ur sin slumner, slöt den hulda qvinnan vid sin sida hårdt i sina kraftiga armar och hviskade:

— Säg, min älskling! Du lofvar ju att älska mig? Blott mig?

III.

Den gamla äkta sängen.

Luften var qvaf derinne. Man kände att ungdom, kärlek och poesi voro flydda. Det var dock ett stort, elegant inredt rum, klädt och dekoreradt i grått och brunt, med tjocka, tunga draperier och en vacker toilette. Likvisst kände man att kärlek och poesi fattades. Ej en blomma spred sin doft, man såg intet litet gladt barnaansigte slumra i sin hvita bädd.

Det var kl. 11 på qvällen.

Gardinerna voro väl tillslutna för såväl fönster och dörrar som för den djupa alkoven. Rummet var alldeles mörkt, ej ens en vanlig ampel spred sitt rosenröda vänliga ljus deröfver. Man skulle tro, att det varit obe-

bodt, om det ej på stolar och soffa legat kringsspridda en mängd klädespersedlar, såväl manliga som qvinliga, och tillika åtskilliga ljud bakom alkovgardinerna bevisat motsatsen.

Man hörde nemligen vissa dofva nasal-ljud, vanligen snarkningar kallade. Dessa fortsattes en lång stund, men slutligen stordes snarkaren af en temligen skarp röst, som sade:

— Fy, så du snarkar. Vänd dig åt andra sidan, vänd dig häråt.

Ett knarrande ljud i sängen förrådde, att rådet lyddes. Men de djupa regelbundna andedragen förrådde äfven att snarkaren ej brytt sig om att förstå piken, utan åter insomnat.

Men lugnet bakom gardinerna var ej ostördt, ty snart hörde man en dof suck, troligen framkallad af bēsviken förväntan och otillfredsställdt begär. Någon vred och vände sig, kastade sig fram och åter, liksom pinac af oro och smärta. Åter en suck och en stunds tystnad.

— Teodor, Teodor! Men så vakna då, jag vill — tala vid dig. Mins du ej, hvad det är för en dag i dag?

— Det kan icke f—n minnas alla dagar, låt mig vara!

— Men du borde minsann blygas. Man

skall i sanning vara en så lat och liknöjd stock, som du är, för att bära sig åt, som du gör.

— (Gäspande.) Åh, jag vaknar alltid tids nog, för att höra ditt kraxande.

— Men huru kan du glömma, att det är vår bröllopsdag i dag. Du är allt bra otacksam!

En djup suck, en suck af ånger var enda svaret.

— Jaha! Sucka du, det är ej mer än rätt åt dig, ty du försummar ju mig på alla sätt — du springer nog efter andra qvinnor du! Och hvarför skulle du vara sämre än andra menniskor? Sucka du, det är ej mer än rätt. Och hvad har du väl att sucka öfver manne? Har du ej goda inkomster, har du ej ett treffligt och komfortabelt hem och framför allt har du ej en trogen och undergifven hustru, som *aldrig* sätter sig till motvärn. Och tänk om jag skulle göra som andra qvinnor! Jag undrar just, hurudan modell du då skulle behöfva på din hatt? Nej, du har en hustru, trogen som gull. Och så vill du ej minnas denna dag för tio år sedan! Du är i sanning, min käre Teodor, en otacksam slyngel. Vid den tiden låg du min själ ej och snarkade. Tvärtom! Du kunde ju aldrig låta mig vara i fred, hvarken morgon eller qväll!

— Men, kära du, hemta för guds skull andan!

— Hemta andan! Och du vill inbilla mig, att du bryr dig om mig. Nej, om du såg att mina ömna känslor höllo på att qväfva mig, hvad skulle det röra dig! Ty du vet, Teodor, att jag är vek, ömhjertad och svag, mycket svag. Bara du får sofva är du nöjd, du är lat, Teodor.

— Men kära Fanny, jag skall — — —

— Skall, skall, skall; det hör jag oupphörligt, men, men —

— Ju köpa dig den der hatten, som du sade, att du tyckte så mycket om.

— Hattar att hafva på hufvudet har jag nog af, men det är annat, som fattas mig. Hvad bryr jag mig om en lumpen hatt om två månader är han omodern. För resten att erbjuda mig — mig en hatt. En sådan kan du ju gifva åt någon af dina dulcineor.

— Men, Fanny, nu går du för långt! Du måtte väl bäst kunna intyga, att jag — —

— Intyga! Hvad skall jag kunna intyga? Det enda jag kan intyga, är, att du ej — — att — att det måste vara på så sätt, det kan ej vara på annat sätt, ty — ty annars skulle vi väl hafva några barn. Men dem har du nog ute i staden. Men hvarför kan ej jag få dem — jag vill ha barn, hör du!

— Men du vet, kära Fanny, att du första gången gjorde en snedresa — —

— Du vill väl kanske äfven påstå, att det var mitt fel. För resten hvad har det med detta att göra. Om man kör rasande en gång,

så kan man väl köra rättare en annan. Men du kör inte alls.

— Men du vill väl ej för f—n i våld, påstå, att det är karlarne, som skola — — —

— Köra på resor, smörja ekipaget ock sköta inpackningen med. Ja, ser du, det gör jag. Men du kör väl för andra, kan jag tro. Då sköter du nog ekipaget, så att det går — undan.

— Men, kära du, jag har ju alldrig nekat — — —

— Nej, tacka för det; det fattas bara, att jag skulle nödgas bedja om hvad som är min rättighet. Nej, ser du så mycket kan jag ej förnedra mig, huru mycket du än skulle tycka derom. Jag — jag skulle just tigga dig om en grace, som det är din pligt att på dina bara knän tigga mig om — — —

Förtviflad fattar Teodor sin hustru om lifvet och — — nu inträdde en kort tystnad. Men den var helt kort, ty mest hörde man häftiga andedrag och djupa suckar.

Nu var det ej längre frun som knarrade utan — något helt annat

En liten stund derefter förrådde, djupa och lungna andedrag att båda sofvo oskuldens sömn der bakom gardinerna.

Frun drömde vist! Ett smålöje lekte i sömnen på hennes ännu täcka, friska läppar. Hon drömde kanske, att hon höll på att packa in för en liten resa, eller kanske drömde hon om små cheruber, om leende barnaansigten. Mätte hon drömma sant!

Men den blanka lysande solskifvan vandrade obekymrad om alla de der atomers, som man kallar människor, små bekymmer och passioner. Den fortgick på sin bana och hade snart fullbordat sitt halfva hvarf omkring jorden. En förste stråle sköt som en blixtnad fram öfver horisonten och trängde genom en slump in mellan fönster och alkovgardinerna och föll just i vår snarkares ögon. Han vaknade, hans första blick träffade hans ännu täcka hustru. Det ljuvfe smålöjet sväfvade ännu på hennes läppar. En frisk rodnad höljde hennes kinder och några små svettperlor hade spruckit ut på hennes halvblottade hvita fylliga barm. Hufvudet hvilade mot den runda, hvita armen och nedanför täcket, som under nattens suckar kommit något i oordning, framstack en liten hvit, den allra sötaste fot, fäst vid ett förtjusande smalben.

Nu började äfven Teodors minnen att vakna. Huru väl mindes han ej morgonen på samma dato för tio år sedan. Ja, i sanning, hans minnen vaknade och annat med.

Nu var det han, som väckte sin hustru. Jag vet ej, om sängen hade något att skvallra om den gången, men i vederbörlig tid lästes i tidningarne bland födde: En stor, dugtig pojke.

Stockholm den 18

Fanny och Teodor ***

Fru Fanny lärer numera aldrig knarra —
huruvida sängen gör det, kan man ej sånoga veta.

NYHETER!

I hvarje välsorterad tidningskontor och cigarrbodas försäljas

Den glada Laxen, lifvade anekdoter och visor, hopklistrade och alla glada laxar tillagnade af Truls Näfverskäppa. Tills dato två häften utkomna..... pr häfte — 10.

En nattlig brud på Gustaf Adolfs torg. Sann skildring af Pius Mars —: 25.

En tryckfrihetsfånges Långhölmssminnen, upptecknade af Truls Näfverskäppa. —: 25.

Friesens park nattetid eller den stulna oskulden. Skildring ur det verkliga Stockholmslifvet af F. O. Sandsjö..... —: 15.

Humoristiskt Miniatur-Bibliotek. *Humoresker af Svenska och utländska författare.* 1:a häftets innehåll: På kothurnen, humoresk af Heinrich Schumacher; Man är sig sjelf närmast, verklighetsinteriör från en Stockholmsk giftermålsbyrå af Truls; Öfverlistad, humoresk af Jacques. — 2:a häftet: Markisinnan, af Emilie Zola; Kadins dom, en nyarabisk saga; De lydiga äkta männen, humoresk af Jacques; Ett vad, humoresk af Jacques. — 3:a häftet: En kannibalisk matsedel, humoresk af Anders Skåning; Lyckotomten, humoresk af Jacques; Också en duell, humoresk af Inno; Den afslöjade helgedomen, en sommarnöjes-historia af Jacques; En exemplarisk man, af Emil..... Pr häfte —: 15

I krig och kärlek är list en dygd. Galanta historier af Pius Mars —: 15.

Intressanta Militärhistorier, samlade under en lång militärbana af Pius Mars. 1:a häftet pr häfte —: 10.

I sängkamrar och boudoirer. Pikanta rader ur en ungarls dagbok af Den Vandrande Juden. 1:a h., pr h. —: 15.

På Hotell Cupido. En bild ur Stockholm nattetid af Den Vandrande Juden —: 15.

